

«Oso pozik nago»

Mirari Martiarena

Esaldi horixe behin eta berriz errepikatzen duen emakume zoragarri bat ezagutu nuen duela urtebete. «Oso pozik nago» errepikatzen du behin eta berriz, hitzekin, irribarrearekin eta begiradarekin. Behin onartu zigun txorotzat hartu izan dutela hori askotan esaten duelako eta ez nuen ulertu zer esan nahi zuen.

Ia urtebeteren bueltan neronek sentitzen dut oso pozik nagoela. Indartsu, irribarretsu, distiratsu sumatzen dut nire burua. Arraroa egiten zait neure burua horrela ikustea, baina ez dut ukatuko oso gustuko dudala sentimendu hau. Eta orain ulertzen dut jendeak txorotzat hartzearen kontzeptua. «Zer moduz zaude?» galderari «oso pozik na-

go!» erantzuteak harridura sortzen du. Badirudi ezin dela ozen esan edo beti espero dugula ondokoa gu baino okerrago egotea. Horrela gure buruari esango diogu ez gaudela hain gaizki. Iruditzen zait ez gaudela ohituta bestearen poztasunarekin bat egiten eta horregatik sortzen dela harridura «oso pozik nago» esatean zergatia arrazoitzen ez dakizunean.

Inoiz baino barre algara gehiago egiten ari naiz. Irri errazekoa naiz berez eta ez dut askorik behar izaten barrez lehertzen hasteko. Ni naiz lehena nire buruari barre egiten eta eginarazten.

Egunerokoa umoretsu hartu eta datorrena datorrela saiatu irribarre egiten. Barre egitea osasuna omen da eta onura

asko omen ditu. Ez naiz ni zientzialariek eta medikuek esaten dutenaren kontra hasiko. Ikerketa asko egin dituzte horri buruz. Ez dakizkit zehatz-mehatz zeintzuk diren onurak, baina niri barre egiteak pozik egoten laguntzen dit. Eta pozik egoteak barre egiten laguntzen dit. Egun txarrak, momentu txarrak, badaude, noski, baina oso pozik bazaude ez dira hainbeste izaten.

Irri egiteak ateak irekitzen ditu eta irribarre batek gehienetan du bueltan beste irri bat. Oso pozik zaudela sumatzen baduzu esan beldurrik gabe, ez lotsatu. Galdetu dizunak ulertzen ez badu ez baita zure arazoa. Eta garrantzitsue-
na, onar iezaiozu zure buruari oso pozik egoteko eskubidea. •

...eta gaseztatu egin dute

Koldo Sagasti

Gas the arabs” (Arabiarrek gaseztatu) zioen etxe atarian kolonoek egindako pintaketak. Hashem Az-zeh, hala ere, ez zen kikiltzen diren horietakoa, eta probokazio puntu batez erakusten zien bisitariei grafitia, egileen begirada mehatxarien aurrean. Medikua zen, UNRWA agentziarako egiten zuen lan, harik eta Osloko Akordioek ezarritako banaketaren ostean bere familiaren etxea kolonoen eremu barruan geratu zen arte, Tel Romeida auzoan, Al Khalilen (Hebron).

Orduan, New Yorkeko Brooklyn auzoko fanatiko talde batek bere bizitokia inguratu eta lurra lapurtu zion. Baina berak ez zuen amore eman eta amaren etxeari eu-

tsi zion. Etxe barruko atxilotze agindua ezarri zioten, eta, ondorioz, lana galdu zuen. Geroztik, Nasreen emazteak egin eta saltzen zituen margolanak bilakatu ziren familiaren diru iturri bakarra.

Hashemek, bitartean, auzora iristen ziren nazioarteko brigadista eta bidaiari solidarioentzat gidari lanak egiten zituen. Inork baino hobeto erakusten zien bisitariei kolono fundamentalisten mehatxupean bizitzea zer den: bere lau seme-alabek egunero eskolara joan ahal izateko nola pairatzen zituzten sionisten erasoak, geratzen zitzaion olibondo bakarraren uzta jaso ahal izateko nola saihestu behar zituen auzokoen harrikadak... Az-zeh familiak pairatzen zuen jazarpena etengabe-

koa zen. Nasreeni bitan eragin zioten abortua auzokoei, gauez etxean sartu eta haurra galtzerainoko jipoia emanez, Hashemi ere hortzeria osoa apurtu zioten gaueko oldarraldi horietako batean... Baina, hala eta guztiz ere, Az-zeharrek arbasoen bizitokiari eusten zioten. Etxe horretan bertan hartu ninduen azkenaldian halaxe esan zidan Hashemek: «Ez naute sekula hemendik ateraraziko».

Urriaren 21ean, manifestazio batean Israelgo Armadak jaurtitako gas negar-eragilearen ondorioz hil zen Hashem. Kolonoek halaxe iragarri zioten atari aurrean egindako pintaketan: “Gas the arabs” ...eta azkenean gaseztatu egin dute. Agur eta ohore, Hashem! •